

www.galarna.si

Suzanne Enoch: *Sin And Sensibility*

Prevod: Irma Kukovič

Copyright © 2005 by Suzanne Enoch

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

ENOCH, Suzanne

Greh in rahločutnost. Knj. 1, Družina Griffin / Suzanne Enoch ; prevod Irma Kukovič. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2017

500 izv. - Prevod dela: Sin and sensibility

ISBN 978-961-6982-98-6 (broš.)

COBISS.SI-ID 90391041

Suzanne Enoch

**GREH IN
RAHLOČUTNOST**

Družina Griffin – 1. knjiga

Prevod:
Irma Kukovič

Moji sestri Cheryl, ki ji je kljub neverjetno težkemu letu uspelo, da je bila tako razumevajoča kot smešna.

Rada te imam, 'lil Bub.

Prvo poglavje

Valentine Corbett, markiz Deverill, je dvignil kozarec. »Vidim težave,« je zamrmral in spil požirek viskija.

»Pa ne mojega moža,« je rekla Lydia, lady Franch, ko je dvignila glavo.

»Ne, on še vedno strmi v Genevieve DuMer.« Valentine se je nekoliko nagnil, da je laže videl profil lorda Francha ob vratih v igralnico. Pozornost starejšega Francha je bila trdno na oprsju mlade gospodične DuMer, medtem ko sta se pogovarjala.

»Tepec.« Lydia je spet sklonila glavo.

Z napol priprtimi očmi je Valentine prijel vikonteso za zadnji del vratu in tako spodbudil njeno dejavnost. S pogledom pa se je vrnil k pomembnejši mali drami, ki se je odvijala za tkanino zaves.

Lydia se je spet ustavila. »Kakšne težave potem vidiš?« je vprašala.

»John Priestley je ponudil lady Eleanor Griffin zapestnico iz biserov in dovolila mu je, da ji jo je zapel okoli zapestja.«

Odgovor lady Franch je bil pridušen in malo žgečkljiv, vendar je Valentine domneval, da je bil mišljen kot prošnja za še več informacij. Odložil je viski in s prsti zdrsnil skozi robove zavese.

»Stojita vsem na očeh,« je nadaljeval, »kar vključuje tudi njene tri brate.« Zavzdihnil je in močneje prijel Lydio za glavo, ko je začela malce hitreje premikati usta. »Močno dvomim, da bi vojvoda Melbourne dovolil, da njegova sestra sprejema darila od gentlemana – še zlasti v javnosti in še posebej od neumneža, ki ni niti malo primeren za njenega snubca.«

Glavo je naslonil nazaj, ko so dejanja njegovih prijateljev postala manj pomembna od premikanja Lydijinih ust po njegovem udu in so počasi dajala rezultate. Tudi ko si je dovolil doseči vrhunec, je imel odprte oči in je iz njunega prijetnega skrivališča pozorno spremljal dogajanje v natrpani plesni dvorani. Nikoli ni zaprl oči – z igrami, ki se jih je rad igral, bi to bilo oboje: neumno in samomorilsko.

Ko se je Lydia vzravnala, ji je podal kozarec viskija. »Res rad plešem valček s teboj, draga moja,« je rekel stoje, ko ji je pomagal na noge.

»Da, toda z vsako uživaš v plesanju valčka, Valentine,« je odgovorila in izpila kozarec viskija, medtem ko si je zapenjal hlače.

»Dejstvo, o katerem sem bil vedno iskren.«

»To je ena tvojih pozitivnih lastnosti.«

Valentine je za toliko odvrnil pozornost od dogajanja v prostoru, da je privzdignil obrv. »Vsaj dve pozitivni lastnosti imam. In prsata gospodična si je našla plesnega partnerja, kar po moje pomeni, da bo Franch začel iskati svojo ženo.«

»Da, ker tako slabo vidi, si rad ogleduje kaj od blizu.« Popravila si je komaj pokriti predmet moškega občudovanja. »V četrtek bom na glasbenem večeru pri Beckwithovih,« je nadaljevala Lydia in si pogladila sprednji del obleke. »Imajo res ljubko urejen tropski vrt.«

»In s slabo razsvetljavo, sem slišal. Mogoče bi se moral preizkusiti v lokostrelstvu.«

»Narišem tarčo nase?«

»Mislim, da te lahko zadenem brez nje.« Stopil je na stran in omogočil lady Franch, da je prva stopila v plesno dvorano.

Za trenutek se je naslonil na steno in opazoval dramo, ki je v prvi vrsti pritegnila njegovo pozornost. Lady Eleanor Griffin je bila neumno dekle. Ne le da je dovolila Priestleyju, da ji je okoli zapestja pritrdil zapestnico, temveč ga je zdaj spodbujala, da se sprehodita naokoli, preden zapešeta valček. Valentine

je stopil v veliko, z ogledali obdano plesno dvorano in takoj pogledal proti Eleanorinemu starejšemu bratu. Sebastian, vojvoda Melbourne, je nadaljeval pogovor z lordom Tomlinom, vendar ga je Valentine dobro poznal in videl, da je nezadovoljen. *Hm*. Morda bo imel ta večer vendarle še nekaj zanimivih trenutkov.

»Zmešalo se mu je.«

Valentine je pogledal na levo, čeprav je že prepoznal glas. »Domnevam, da imaš v mislih Priestleyja?«

»Je bil že opozorjen.« Lord Charlemagne Griffin se je naslanjal na steno zadnjega dela plesne dvorane in s svetlimi sivimi očmi sledil sprehodu svoje sestre in Johna Priestleyja.

»Potem mu moraš dati točko ali dve za hrabrost.« Valentine je pomignil za še en kozarec viskija.

Sivi pogled je zdrsnil v njegovo smer in se potem vrnil. »Za brezmejno neumnost.«

»Saj je samo zapestnica, Shay. Dana na plesu je komaj vredna omembe v družabnih časopisih.«

»Zapestnica okoli zapestja moje sestre.« Charlemagne se je vzravnal. »In prekleto vseeno mi je, kje smo. Prejšnji teden sem ga odpravil že na sprehajalni stezi, Melbourne pa že kaže zobe zaradi neumnega lovca na bogastvo. Eleanor ve vse, seveda.«

Valentine je pogledal plesalca. Medeno rjave lase je imela spete v vozal na vrhu glave in s svetlo zeleno obleko, ki se ji je vrtela okoli nog, je bila lady Eleanor Griffin videti veliko bolj zbrana od soplesalca. Seveda pa njeni bratje ne bodo umorili *nje*. Priestley pa morda ne bo imel takšne sreče. »Mogoče pa tvoja sestra uprizarja nekakšno kljubovalnost.«

»Če je res, bo to zelo kratkotrajno.«

Med hahljanjem je Valentine izpil kozarec viskija. »Takšni zapleti so eden od razlogov, da sem srečen, ker nimam bratov ali sester. Se vidiva jutri, ne?«

Charlemagne je prikimal. »Melbourne je omenil, da te je povabil k nam.«

Z zadnjim pogledom proti Priestleyju in Eleanor se je Valentine podal proti izhodu. Lahko da je prijateljeval z moškim delom družine Griffin, vendar ga vpletanje v njihove domače težave ne samo ni zanimalo, temveč ga je takoj napolnilo z gorečo željo, da bi bil nekje drugje. Še zlasti, ker je slišal o bogati stavi pri igri s kartami, kjer je bilo treba vnaprej vplačati v sklad in ki se je pravkar začinjala v družabnem klubu.

Ko je odhajal, je videl, da mu je več mladih dam sledilo z očmi. To je bilo nekaj, česar je bil vajen, in ko se je nasmehnil, se je potrudil, da si je vsako zapomnil

za morebitne potrebe v prihodnosti. Človek nikoli ni vedel, kdaj ga bodo začele karte dolgočasiti.

Eleanor Griffin je zadnje čase v svojem življenju opazila ponavljajoči se vzorec. Kadarkoli bi lahko večer označila za nekoliko 'zabaven' ali 'prijeten', bi ji naslednje jutro prineslo pridigo s strani enega, morda dveh, ali občasno vseh treh bratov o tem, kaj je storila narobe in kako se mora potruditi, da se to ne bo več ponovilo. Kot da že ne bi dobro poznala pravil – in posledic, če jih je prelomila – čeprav si jih je drznila le malce prirediti.

»Ne bom tratil časa s pridigo, če je ne boš poslušala,« je rekel brat številka ena in potrkaval s prsti po gladki površini mahagonijeve mize.

Domnevala je, da je bila avtoritativnost popolnoma naravna za Sebastiana Griffina, ki se je pri sedemnajstih letih povzdignil na mesto vojvode Melbourn, glave njihove družine. Če se je v letih, ki so sledila, sploh kaj spremenilo, se je zagotovo to, da je postal še bolj ošaben in vase zaverovan, kot je bil sprva.

Videti je bilo, da je bila njena naloga, da ga spodnese za stopnico ali dve, oziroma ga vsaj ob vsaki priložnosti opomni na to, da je človek.

Eleanor se je vzravnala. »Dobro. Potem grem v glasbeno sobo.«

»Stvar je v tem, da *me moraš poslušati*. Če bi nameraval govoriti samo zato, da bi slišal svoj glas, bi se javil za govor v parlamentu.«

»Ti je že kdaj kdo povedal, da si nemogoč, Sebastian?«

Temno sive oči so se zastrmele vanjo. »V tej družini mora nekdo pokazati nekaj dostojanstva in samoobvladovanja. Očitno ti tega ne zmoreš.«

Izdihnila je sapo. »Se nikoli ne naveličaš, da nas prikazuješ, kot da smo popolni in vsemogočni klan Griffinov? Družba nas že sprejema s strahospoštovanjem in obupom.«

»Če bi gledala od zunaj na to, ne bi bilo videti tako suhoparno.« Vojvoda Melbourne je nadaljeval z udarjanjem s prsti. »Moški ti ne bi skušali podariti nakita, če bi bila sestra trgovca.«

»Nakit, Sebastian, ni pomemben. Videti je, da vam je vsem trem v zabavo, da od mene odganjate moške, še preden me sploh pozdravijo.«

»Prepodimo samo napačne moške.« Nagnil se je naprej. »In danes *je* pomemben nakit.«

»Ne, ampak je ...«

»Se ne bi osredotočila na tvoje vedenje? Če si me hotela opozoriti, da lahko tvoja dejanja povzročijo škodo, sem to že sam spoznal.«

»Za božjo voljo, Sebastian, niti sanja se ti ne ...«

»Potem pa si morda namenoma ustvarjala težave. Katerikoli razlog si že imela, Eleanor, se bova danes osredotočila na to, kar si storila. Povedala mi boš – mi obljubila – da na javnih mestih od gentlemanov ne boš več sprejemala bleščočih kamenčkov. Še posebej ne od lovcev na bogastvo, ki se jim ne uspe pretvarjati, da ne želijo tvoje dote.«

Včasih si je Eleanor želela kričati – četudi je imel njen brat popolnoma prav, kar se je zgodilo presenetljivo velikokrat, glede na to, da se pogosto ni blagovolil seznaniti do popolnosti z njenimi dejanji in vsaj skušal razumeti, *zakaj* je nekaj storila. Toda prav ali narobe, ni mu bilo treba govoriti z njo, kot da je neumen otrok. »Strinjam se. Bleščeče kamenčke bom sprejemala od gentlemanov, lovcev na bogastvo ali kogarkoli podobnega, le da na samem.«

Izraz na porjavelem obrazu pod temnimi kodrastimi lasmi se ni spremenil. Le njegove oči so postale hladnejše, toda to je bilo dovolj. Sebastian je dolgo potreboval, da je vzkipeł, toda zdaj se je približeval temu koncu – ponovno.

Počasi je vstal in jo prisilil, da je dvignila pogled. »Imenu in ugledu Griffinov že več kot osemsto let ni kaj očitati. To dejstvo se ne bo spremenilo, medtem ko je naslov v mojih rokah.«

»Vem, Seb...«

»Če se ne želiš več udeleževati sezone v Londonu, lahko uredim, da te bo Charlemagne pospremil nazaj do Melbourne Parka.«

Noge je elegantno potegnila k sebi, ko ji je srce glasno razbijalo ob grožnji. Za božjo voljo, sezona se je ravno dobro začela, Melbourne je bil v Davonu, skoraj polovico otoka stran. »Shay tega ne bi storil.«

Dvignil je obrv. »Da, pa bi.« Vojvoda se je nagnil naprej in se s členki prstov naslonil na površino mize. »Če bi bil na tvojem mestu, se ne bi odločil za to igro, Eleanor. Izgubila jo boš.«

Godrnjaje je potegnila biserno zapestnico iz žepa. Biseri ji niti niso bili všeč, vendar se je zdelo zelo romantično, ko ji jih je vikont Priestley zapel okoli zapestja, še zlasti zato, ker mu je bilo z Eleanor prepovedano vse, razen priložnostnega plesa. Morala je občudovati Johnov pogum, pa kakršnekoli namene je že imel. »Dobro. Pošlji jo nazaj. Bog ne daj, da bi bila lahko tako všeč kakšnemu gentlemanu, da bi mi poklonil darilo.« Cenedi nakit je vrgla na mizo.

Uspelo ji je vsaj, da je imela zadnjo besedo. S stisnjenimi ustnicami je Eleanor stopila do vrat pisarne. Z zaničljivim zmrdovanjem jih je sunkovito odprla.

»Pravi gentleman ne bi tvegala škandala s tem, da ti je dal darilo sredi natrpane plesne dvorane. Pristopil bi k meni in me prosil za dovoljenje, da te obišče.« Slišala je, da je zapestnica podrsala po površini mize in pristala v predalu. »Lord Priestley,« je nadaljeval Sebastian, »tega dovoljenja ne bo dobil.«

Eleanor je trdo stiskala kljuko in se prisilila h globokim vdihom. »To si mu že povedal.«

»Potem ti ne bi smel ničesar dajati.«

To je izbilo sodu dno. Morala bo začeti piti. »Odsla bom v samostan,« je rekla, »tako vsaj ne bom pričakovala, da me bo obiskal kakšen gentleman.«

»Glej, da me ne bo zamikalo, Nell.«

Ha. Rada bi videla, da bi ga. »Na svidenje, vaša milost. Naj vam pošljem kakšnega kmeta, da ga boste obglavili?«

»Ne, hvala lepa.«

Nekega dne bo izgnala veter iz njegovih ošabnih, vzvišenih jader. Edina stvar, ki je bila slabša od tega, da jo je Sebastian obravnaval kot otroka, je bila, da se je *počutila* kot otrok. Seveda je vedela, da je sprejemanje

nakita v javnosti neprimerno. Če ne bi njeni bratje že vnaprej zavrnilo lorda Priestleyja ob štirih prejšnjih priložnostih, se ji nikoli ne bi toliko smilil, da bi mu dovolila, da ji je zapel zapestnico okoli zapestja. Sinoči se je zdel to edini način, da dokaže svojim tiranom, da ne morejo kar naprej nadzorovati vsakega delčka njenega življenja.

Le, da očitno to zmorejo. Odvrčanje snubcev, ki niso bili primerni, je bilo eno, zdaj pa, ko je bila stara že več kot enaindvajset let, jo je začenjalo skrbeti, kaj se bo zgodilo, ko ji bodo našli primerneža. Kolikor je vedela, so imeli v mislih že nekaj dolgočasnih, bledoličnih možnosti. Možnosti, ki bi, seveda, priznavale nadrejenost in oblastnost Griffinovih moških. Nekoga, ki ne bi izzval njihovega vodstva in se zaradi tega nikoli ne bi ujemał z njo – ali ji bil v izziv.

Zachary in Charlemagne, na kratko Shay, sta zgoraj igrala biljard in jezilo jo je, da sta se lahko zabavala, medtem ko je poslušala pridigo in jo je skrbelo, kaj so načrtovali za njeno prihodnost. Nebesa naj jim pomagajo, če se bodo odločili, da potrebuje danes še več graje. Glede na način, kako je Sebastian vedno nasprotoval vsakemu dokazilu, se je njena kri segrela do točke, ko bi lahko zmagala v boju. In vsak neuspeh

je še bolj podžgal njeno odločenost. To jutro se je počutila kot Vezuv. Eleanor je stopala po širokih, zavitih stopnicah, z modrim muslinom krila v roki, ki ga je privzdignila, ko se je topotaje ustavila v drugem nadstropju.

Obstala je pred odprtimi vrati biljardnice. Slišala je pogovor bratov, ko se je njunima glasovoma pridružil tretji, ki je govoril z globokim prezirljivim zategovanjem. Za trenutek je prisluhnila in uživala v mirnem, vljudnem glasu. Pravila je poznala tako dobro kot vsak Griffin – nič prerekanja v javnosti. Hvala bogu se ta gost ni štel za javnost.

»Vidva strahopetca,« je oznanila, ko je stopila v prostor.

Krogla se je skotalila na preprogo. Shay, višji od brata, se je vzravnal ob mizi. »Preklete, Nell,« je preklinjal, ko je postavil biljardno palico pokonci. »Pravkar si me stala pet funtov.«

»Dobro. Mislila sem, da je tvoja dolžnost, da me ščitiš.«

»Ne pred Sebastianom.«

»Poleg tega,« se je vmešal Zachary in se naslonil na svojo biljardno palico, »ima Melbourne prav. Ne želimo, da bi dajala članica naše družine občutek, da se jo da kupiti s kratkim nizom biserov.«

»Ni me kupoval!« je odgovorila. »In več kot očitno mi je skušal podariti zapestnico na bolj diskreten način, in to več kot enkrat. Nekdo – ali več njih – mu je to onemogočil.«

Zachary, najmlajši od treh bratov, se je spačil. »Potem bi moral ravnati kot gentleman in odnehati.«

Eleanor je prekrizala roke in pozornost obrnila k visokemu temnolasemu moškemu, ki si je pri mizi za pijačo točil v kozarec viski. »Hm, in kaj misliš ti o tem, lord Deverill?«

»Pravzaprav,« je odvrnil Valentine Corbett, markiz Deverill, »imata tvoja brata popolnoma prav.«

»Kaj?«

»Vidiš? Morda ne poslušáš ...«

»Utihni, Zachary,« je ostro rekla in brata prezrla zaradi ozkega obraza, napol zaprtih zelenih oči moškega, ki ga je vedno imela, ne za vzornika, temveč za najboljši primer, kako si je želela, da bi se lahko vedla, čeprav je hkrati vedela, da si ga nikoli, res nikoli, ne bi drznila posnemati. »Pojasni, Deverill.«

Nagnil je glavo. »Četudi zelo nerad dajem bratom Griffin glede česarkoli prav, vsak moški ve, da v javnosti ne sme kazati naklonjenosti ženski, ki ji dvori. To povzroči vse vrste težav.«

»Nimam v mislih tvojih skrivnih zvez s poročenimi damami in opernimi pevkami,« je odgovorila. »Pogovarjam se o pravem gentlemanu z odkritim spoštovanjem do dame, ki ji želi pokazati iskreno zanimanje s tem, da ji podari ne tako vredno darilo.«

Droben nasmešek je ukrivil skoraj opevano sposobna usta in hitro izginil. »Potem moraš biti natančnejša. Ničesar ne vem o tovrstnih neumnostih. ‚Iskreno‘ zanimanje?«

»Ali vidiš?« je vzkliknila in zakrčila z rokami proti bratoma. »Še Deverill ne ve, o čem govor...«

»Po drugi strani pa,« jo je prekinil lord Deverill, »bi moral Priestley v primeru ‚iskrenega‘ zanimanja k zapestnici primakniti še ogrlico in uhane. Šele takrat bi lahko bili prepričani, da ni zapestnice izmaknil iz materine škatle z dragulji. Kar je zagotovo storil, glede na to, da nima nič svojega denarja in se podi za tvojim.«

Medtem ko sta se Shay in Zachary glasno smejala, je Eleanor zrla v varljivo lene zelene oči, ki jih je delno zastiral koder kot oglje črnih las. Nekatero matere s sprejemljivimi hčerami so prisegale, da če bi si hudič lahko izbral obraz, s katerim bi vabil mlade dame v pregreho, bi bil videti natanko tako kot Valentine, lord Deverill. Hvala bogu, da je dobro vedela, kako